

Luiz Renison

„... I onda mi pojede
tipomamce“

još luđe i čuđečanstvenije
ispovesti Džordžije Nikolson

Preveo
Zoran Ilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Louise Rennison

... THEN HE ATE MY BOY ENTRANCERS

More mad, marvy confessions of Georgia Nicolson

Copyright © Louise Rennison 2005

Translation Copyright © translated under licence from
HarperCollins Publishers Ltd 2007 za srpsko izdanje,
LAGUNA

*S ljubavlju i uz sećanje na momke, Oskara Kakošku i
Artura Hjulingsa. Bog vas blagoslovio.*

S ljuuubavlju najfanta porodici koju jedna devojka može imati: Muti, Fatiju, Soši, Džonboju, Eduardu, Onsu, Bibiti, Kimbou, Džoli, Streli, Mili i trima preostalim pilićima. Oh, i pozdrav novom psu, kopaču, Biliju. Mnogo ljuuubavi divljačkom delu porodice iz Kivičaste zemlje i sa ostrva Rajt. I, naravno, najboljim ortacima: Solti Dogu „naravno da ga nisi polomila, budalo jedna, inače ne bi mogla da pričaš“ Pringlu, gospodici Morgan, Eltonu, Džimdžemsu, Gilfordu „na vezi“, Filu i Rut u Francuzičastoj zemlji, Džedboksu, Velikom Debelom Bobinsu, Kim „ortakinjo, to ti neće proći“ i Sendi, Džuls i Mogulu, Lozer iliti gospodi Bridžiz kako te poznajem, Janu Kompjuteru, Dženksu, Hjulingsovima i Vilanima (da, to znači i tebi, Kendi), Begiju Egisu i Džou, B. i J., gospodi H. i Denu, Alanu „ovo nije trajna“ Dejvisu, Džou Dobrom (kao). I naravno Stjupotu i Sju (molim vas, više bez viceva o balama). Pozdrav Severnom ogranku: Petlu, En-Meri, Ketu i Patriku; Prvoj ekipi iz Parklendsa: Rouzi, Barbari, Kristini K., Lindi, Ali i svima. Krisu Orgulji. S ljubavlju, Kapetanu, i hvala ti što si mi dozvolio da koristim onu tvoju klinastu stvarčicu. Ekipi iz Sent Nikolasa na svemu, a posebno Dezeru Vikaru na radosti i ljubavi i UŽASNIM vicevima o prdenju. (Kao i mladom Filu i porodici... samo na ljubavi, nema veze sa prdenjem.) Takođe, veliki poljubac novim ortacima sa krstarenja: Bungalov Stivu, Igrajućem Stivu, Sajmonu Dobroj Steni i Adel, Gvozdenu Toniju i Marg. Mnogo ljuuubavi Mireli, Dejvu i veoma bajnoj Matei. Hvala ti, Keren Kaningem, na divnom kombinezonu, kao i Iv Namiguši na istome. Na kraju, hvala svima iz moje poslovne porodice u Harper-Kolinsu: božanskom Giliju, fanta Sali Martin i sjajnoj Seli Griten; Kerolajn i svima iz odseka za publicitet i dizajn – kako ste samo čudečanstveni posao svi obavili. Hvala Emi u *Midesu*. Čao, čao, Dome. A kao i uvek, sve najbolje Carici. Kraj. P.S. Hahahahaha, pomislili ste da sam najzad umukla, zar ne? Međutim, na kraju, hvala svim fanta čitaocima mojih knjiga i svima vama koji ste poslali tako divna pisma (a poneko i potpisane tange...). Sve vas voooolim. Stvarno. Mislili da je ovo sve... nadam se. Vooooli vas Lu xxxxxx.

Poruka od Džordžije

Drage ortakinjice i ortaci,

Nađam se da ste superiška kao dve superiške. Ja jesam, mađa sam PONOVO puna izmorizma. Imala sam mnogo posla kao pčela (kao dve pčele) ne bih li završila svoje najnovije oeuvre.¹ Oh da, I bila sam u Hamburgeričastoj zemlji ne bih li sama videla naciju kojoj je smorno da stavlja „i“ u drugoj polovini reči... Kao na primer aluminijum, za koji te lenčuge kažu aluminium. Gde bi nama bio kraj kad se niko od nas ne bi smarao da izgovara reči kako treba? Reći ću vam gde bi bio, u vel rec go bez vesl... eto gde.

Kao što ćete i videti, u ovom svom najnovijem oeuvreu sam dostigla nove visine prefinizma... momci, karmin, ljubljenje, ljubljenje, crvena dupatost, vicevi o kobasicama i gaćama – spisak je beskonačan.

Ovo rađim samo zato što vas volim.

Džordžija

p.s. Ne znate šta znači oeuvre, zar ne?

p.p.s. Mislite da to na francuskom znači jajca, zar ne? Kao oeuf.

p.p.p.s. Mislite da sam rekla kako sam upravo završila s pisanjem svog novog jajeta.

p.p.p.p.s. Pogledajte u rečniku, namiguše jedne lenje, ja sam isuviše umorna da bih objašnjavala. Moram da idem i malo prilegnem u supermarketu za ljubljenje (na vreći ispunjenoj stiroporom)... zzzzzzzzzzz.

¹ Franc.: delo. (Prim. prev.)

Džes, stigao ti je svemirski brod.
Molim te, uđi.

Subota, 7. maj

Sunce sija kao velika žuta sijajuća... mm... topličasta planeta u plamenu.

Jessssssss!

10.05

Baš bukvalno ne lutam usamljena poput oblačka, u stvari laganim koracima hodam po Svemiru Skoro Veoma Baš Srećnih.

10.10

Desilo se nešto skroz čudečanstveno. Moj Fati, svetski poznata budala i član kluba Veliki tupan, sa uplaćenom članarinom, bar jednom je u čitavom svom životu slučajno uradio nešto dobro. Idemo u Hamburgeričastu zemlju! Stvarno!

A pogodite ko je već tamo? Pored mnogo ljudi u ogromnim psihodeličnim šortsevima i onog tipa što je polupile i polupukovnik. Reći ću vam ko je tamo, Bog Ljuuubavi

je tamo! Masimo, italijanski ždrebac, otišao je da poseti svoje matore, a ostavio mene – svoju ne-baš-oslobođenu-velikih-potkožnih-bubuljica skoro devojkicu – ovde u zemlji Bilija Šekspira. Tako on misli! Zamislite koliko će biti iznenađen kada se pojavim i kažem „Š’a ima!“, ili ma šta oni imali običaj tamo da kažu.

Neka počne prekomorska Gozba ljubljena!

10.15

Jedina začkoljica je to što nas Fati tera da idemo na neku usranu paradu klovnovskih automobila.

10.20

A stric Edi, najčelaviji čovek na planeti, ide sa nama.

10.25

Ipak, uz malo sreće, obojicu će uhapsiti zbog nepristojnog izgleda kada budu obukli kožne motorističke pantalone.

10.30

Ispunjena *joie de vivre*² koji čini veliki deo moje privlačne, ali skromne ličnosti, nazvala sam svoju najnajbolju ortakinjicu.

„Džes, *mich* sam, tvoja *sehr guttest* ortakinjica. Zovem te jer imam *wunderbar*³ vesti!“

„Oh bože. Vidi, ima samo još nedelju dana do Tomovog odlaska i upravo smo sređivali moju...“

² Franc. *joie de vivre* – radost življenja. (Prim. prev.)

³ Nem.: ja... veoma najbolja... čudesne. (Prim. prev.)

„Džes, ne mogu da traćim vreme raspravljajući o tvojoj zbirci gaćerona; to je između tebe i Toma... baš bukvalno... hahahahaha. Kapiraš? Kapiraš? Gaćeroni... između tebe i Bajje... da li..?“

Međutim, kao što je i trebalo da pretpostavim na osnovu dugog i smornog iskustva, besmisleno je da trošim svoj smisao za humor na Džezi. Tako da sam prešla na srž i sušku.

„Idem u Hamburgeričastu zemlju da se nađem sa Masimom, Bogom Ljuubavi celog svemira i još dalje. I natrag.“

„Ne, ne ideš.“

„Idem.“

„Kako?“

Objasnih Džes za put i u vezi s onim „Š’a ima!“, i sve ostalo, ali je ona kao i obično ispoljila hladničizam.

„Gde će Masimo biti u Hamburgeričastoj zemlji?“

„Ahaha!!!“

„Ne znaš, je l’ tako?“

„Pa, još ne, ali...“

„Mogao bi da bude bilo gde.“

„Znam, ali koliko velika može biti ta Amerika?“

„Ogromna je.“

Nasmejah se. Ništa mi neće pokvariti ovo odlično raspoloženje, a kamoli štreberajsko cepidlačenje od strane gospođe Velikogaćeronović.

Rekoh: „Da li je ogromna kao tvoj šorts za fizičko?“

Tišina.

„Džes, hajde, budi srećna zbog mene.“

„Tebi je sve lako, tebi jednostavno može svako da se sviđa, ali sa Tomom i sa mnom je drugačije – on odlazi u

Kivičastu zemlju i ja ću ostati ovde sama, samičasto samcijata.“

Oh, žalosti.

Baja odlazi u Zemlju Velikih Morona samo na nekoliko nedelja, a ja ću i dalje morati da slušam njeno stenjanje i brbljanje o tome kako je nekada skupljala granje. Ipak, pre no što je mogla da počne da bunca o mekušcima i kukavičjim jajašcima, ja dobih napad inspiracizma.

„Džes, slušaj, imam tako genijalistički plan da sam čak samu sebe iznenadila i mogla bih sebi dodeliti neku vrstu nagrade.“

Ona čak ne reče ni „Kakav plan?“. Samo je ućutala.

Rekoh: „Džes, zar nećeš čak ni da me pitaš kakav plan?“

„Sigurno je glupav.“

„Oh, na zdravlje, hvala lepo. Pa, onda neću time da te smaram. Iako se radi i o tebi i tvojoj sreći i *trés bon*⁴ je, a i veomaa veomaa gut.⁵ *Au revoir. Bonne chance.*“⁶

I spustih slušalicu. Čak ni Džes ne može da mi pokvari raspoloženje. Lalalalalalala.

11.00

Bolje da počnem da planiram šta ću da ponesem od garderobe na Put Ljuuubavi. Šta nose Hamburgerijanci? Pretpostavljam kaubojske šešire.

⁴ Franc.: veoma dobar. (Prim. prev.)

⁵ Nem.: dobar. (Prim. prev.)

⁶ Franc.: Do viđenja. Srećno. (Prim. prev.)

11.10

Na osnovu onoga što čujem, Hamburgerijanci pomalo preteruju kada je reč o higijeni. Stalno se tuširaju i tako to. Nadajmo se da carinik neće baciti pogled u Libinu torbu i naći njeno ćebence za noć, inače će nas sve istrkeljisati.

Oh, ima toliko stvari o kojima moram da brinem. Mislim da ću malo da dremnem ne bih li se opustila, a onda ću da isplaniram sve u vezi s kozmetikom.

11.11

Nema šanse.

„Džindžo! Džindžo, jaaaaaaa sam!!! Idem iz kloooooonje!“

Moja draga sestra mi je nogom otvorila vrata. Uraa.

11.13

Oh, sjajno, i ponela je sa sobom svoje „pijatelje“ – Barbiku u ronilačkoj opremi, konjića Čarlija, paškanat i Zrikavog Gordija. Gordi je u kućnom pritvoru zato što nije primio injekcije za imunitet koje su neophodne pre no što ga pustimo u svet divlje džungle naše ulice. Volela bih da vidim taj bacil dovoljno jak koji bi njega sredio.

Kada se svi udobno smestiše u moj krevet, u prizemlju zavoni telefon i ćale se javi. Fati viknu: „Džordžija, brzo, jedna od tvojih ortakinja hoće da sat-dva priča gluposti sa tobom, na račun svog oca.“

Ovaj moj fati nema ni trunke šarma; opet, s druge strane, ono što ima su moje karte za raj. Ne smem zaboraviti da mi je on, ma koliko bio smešan, kupio kartu za odlazak kod Mašine Ljuuubavi.

Masima-tralalasima!!!

Viknuh mu dole: „Hvala ti, papa, odmah silazim, a možda ću ti kasnije nešto odsvirati na klaviru da te zabavim.“

Mi nemamo klavir, ali se računa pomisao na to.

11.15

Bila je to Džezi Spezi... hi-hi-hi. Znala sam da će pući od muke da sazna kakav plan imam.

Rekoh: „Pa, hoćeš li sada da znaš koji mi je plan?“

„Ako hoćeš.“

„Ne, Džes, ti i dalje ne pokazuješ oduševljenizam. Potru-di se malo više.“

„Ne mogu.“

„Da, možeš. Uhvati se rukama za slabine i tako to; nasmeši se i svet će ti se osmehnuti. Hajde, da li zaista želiš da saznaš kakav mi je plan, posebno zato što se odnosi i na tebe, moja mala dlakava ortakinjice?“

„Ja nisam dlakava.“

„Neka ti bude, samo ne prilazi ni jednom cirkusu.“

„Umukni. Hajde onda, reci mi kakav ti je plan. Mada, ukoliko ne nameravaš da mi daš novac da odem u Kivičastu zemlju sa Tomom, ja ne...“

„Džes, zaboravi na Baju. On će biti prezauzet ležanjem u potocima sa Robijem i grljenjem torbara da bi ustajao zbog bilo čega. Reč je o meni i tebi, na putu.“

„Kakvom putu?“

„Okej, evo u čemu je stvar: kada budem išla u Hamburgeričastu zemlju... i ti ideš sa mnom! Razumeš li? Vozimo se Amerikom, ti i ja. Bićemo kao Telma i Luiz!“

„Mi se ne zovemo Telma i Luiz.“

„To znam, samo kažem da ćemo biti KAO ONE.“

„I nismo Amerikanke.“

„To znam, ali ja...“

„I nijedna od nas ne ume da vozi.“

Oh blagi bože.

Rekoh: „Džes, stigao ti je svemirski brod. Molim te, uđi.“

12.00

Ahahaha, Džezi Spezi se konačno urazumila (pazi da nije).

Osetila je u nozdrvama miris zabavizma i želi da pođe u Hamburgeričastu zemlju. MNOGO. Tako da sve što moramo sada da uradimo jeste da nateramo naše roditelje da nas puste. Imamo dvokraki plan.

Prvi krak je ofanzivno šarmiranje naših mutija i fatija ne bismo li ih ubedili da Džes pođe sa mnom u Ameriku. (A i da joj daju milione kinti za trošikarenje.) Bićemo baš fine i slatke i slušaćemo ih kako brbljaju o Bitlsima. Ja sam vežbala moljakanje i trebalo bi da su od kamena ako mi ne daju kompletne sadržaje svojih novčanika.

Ipak, ako to ne uspe i oni odbiju, prelazimo na Drugi krak: nepopustljivo stenjanje. Znate ono – „Svim mojim drugaricama je dozvoljeno da sa sobom na odmor povedu ortakinju. Kako to da sam ja JEDINA osoba u svemiru kojoj nije dozvoljeno da na odmor povede ortakinju? Zašto samo meni? Zašto? Zašto oh zašto oh zašto?“

„Zašto?“

„To taaako nije fer.“

„Zašto?“

Pred vratima dnevne sobe

21.10

Dobro, to je to. Obukla sam staru pidžamu sa Teletabisima zbog maksimizma simpatičizma.

Dnevna soba

Muti i Fati su bili na trosedu, sklopčani jedno uz drugo. Mogla sam jasno da kevi vidim gaće. A zavese su bile raširene; svako je mogao da vidi šta se unutra dešava. Neki debeli tip u prolazu mogao je pomisliti da je ovo kupleraj za zadriglu gospodu. Taman sam to htela da kažem, ali se onda setih svojih krakova. Pa rekoh: „Dobro večer, majko, oče.“

Fati reče: „Koliko?“, a da me čak i ne pogleda. Nasmejah se privlačno.

„Oh, papa, nije reč ni o čemu materijalne prirode, već o nečemu povezanom s prijateljstvom i ljubavlju i...“

Keva reče: „Baš me briga koliko je tvojih prijatelja stavilo pirsing na pupak. Ti nećeš.“

„Ali ja...“

Ona, međutim, nastavi da brblja. „Ni tetovažu.“

„Ali ja...“

Fati joj se pridruži. „I ne, ne možeš imati stan u Parizu i ličnog slugu da ti pomaže u domaćem.“

Oh, zamalo da se nasmejem. Ne. Pomislih da kažem ćaletu da je Rouzi rekla da on sa onom njegovom pilotskom kapom i kožnom jaknom liči na vlasnicu kupleraja, ali se onda setih kraka za šarmiranje i na silu navukoh mali kez na usta.

„Vas dvoje!!! Uvek se zezate, bezobraznici jedni! U svakom slučaju, evo o čemu se radi, pa... znate... Džes je sva

jadna zato što Tom odlazi u Kivičastu zemlju i, pa... Vi znate da je ona moja ortakinja, i... pa... meni bi bilo super ako bi, znate... u svakom slučaju, može li?“

Fati reče: „Može li šta? Da se preseli kod nas? Da lebdi? Šta?“

Pređoh na stvar. „Može li da pođe s nama u Hamburgeričastu zemlju?“

22.00

I moji i njeni roditelji su pristali. Neverovatno. U stvari, nisam toliko začuđena time što su Džesini roditelji pristali jer oni, u celini gledano, nisu skroz ludi. Ali moji roditelji?

Čudno.

To je čudo za koje bih normalno zahvalila Isusu. Izgleda da zaista u poslednje vreme čini prave korake. Ostavila sam Robija jer je otišao da se ljubi sa oposumima, ali mi je Isus onda poslao zamenu, Boga Ljuuubavi. Uraa! Ja bih mu normalno zahvalila lično prinevši mu poklone kraj nogu (ili noge, zapravo, pošto mu je jedna noga otpala), ali postoji mali problem. Libi mi je preturala po sobi i drpila mi njegovu statuu. Plašim se da Isus od tada nije baš pri sebi. Kada sam ga poslednji put videla imao je na sebi haljinu i Libi ga je zvala „Sandra“, Barbikina nova najnajbolja ortakinja.

Mislim da nam Bog neće ovo uzeti za zlo, pošto je on, na kraju krajeva, milostivi Bog.

* * *

22.10

Ukoliko slučajno niste ona zmija u Rajskoj bašti. Ta zmičica je samo pitala: „Hoće li neko malo jabuke?“ i onda ju je Bog naterao da zauvek puži unaokolo na stomaku. Deluje pomalo surovo. (Mada, kao što sam to i istakla gospođici Vilson prilikom naših zanimljivih razgovora na veronauci, ako ste već zmija i nateraju vas da puzite do kraja života na stomaku, to u stvari i ne izgleda tako loše. Skoro kao da ste u stvari zmija. Mislim to uz sav duboki poštovanjizam. Jednostavno imam živahan um.)

Oooohhhh, tako sam uzbuđena. Jedva čekam da kažem Prvoj ekipi.

Čak sam PONOVO poljubila svog vlastitog oca. To je dva puta za dva dana. Mora da sam malo grozničava.

U mojoj sobi

Libi, Gordi, Sandra i Barbika dremaju. Izgledaju tako milo i ugodno. Naš Gospod, trenutno sa dosta nanesenog karmina, kraj Libinih je nogu. Ne znam zašto ona voli da spava naglavačke. Možda zato što je veoma strašno probuditi se i ugledati zrikavog Gordija kako bulji u vas.

Pogledala sam kroz prozor dok sam izvodila naizmenično disanje kroz nozdrve. To veoma, veoma smiruje. Pritisnete jednu nozdrvu i onda udahnute kroz drugu, a onda zadržite dah i pustite onu pritisnutu i kroz nju izdahnute. A onda... pa, u svakom slučaju... sve što mogu reći jeste to da je to Gospod Buda radio, a on to nije radio samo tako bez veze.

Jedan minut kasnije

Nadam se da ovo nije kao bodi-bilding. Ne želim da budem baš smirena i imam masivne nozdrve.

Dva minuta kasnije

Gospodin Komšija je, bar jednom, uradio nešto fino. Napravio je neku vrstu antimačće ograde od bodljikave žice na vrhu svog baštenskog zida. Angusu će se zaista dopasti. Pomalo mu je dosadilo da skače na Pudlice Tupstone i da ih jaše unaokolo. On je ona vrsta mačke kojoj je potrebno malo promene.

Pet minuta kasnije

Oh, evo dolazi Supermačak sa Naomi. Glave nabijene u njeno dupe, kao i obično.

Jedan minut kasnije

Aha! Pomerio je glavu i ugledao novu ogradicu. Dooopala mu se ogradica.

Četiri minuta kasnije

Matori Šapospretni je uradio nešto nadfanta. Izveo je vertikalni skok! Stajao je na zidu i jednostavno se vinuo pravo u vazduh i preko ograde.

Pet minuta kasnije

Angus je stvarno ušao u štos. Skače preko antimačće ograde i onda se vraća natrag u našu baštu tako što se baci kroz žbun rododendrona gospodina Komšije. Sjajno! Napravio je od ovoga atletsku disciplinu. Ovo je baš bukvalno Mačja Olimpijada.

Pet minuta kasnije

Više bih volela kada bi se Naomi držala uobičajene ceremonije dodeljivanja medalja, a ne da liže Angusa u predelu pantalonozmikija, ali tako vam je to – takve su vam te užasne, krznate kurveštije.

Ponedjeljak, 9. maj

Cik zore, 08.00

Bože. Bolje da me sreća ne zanese, inače ću stići na vreme u školu, iliti Aušvic kako je ja zabavno nazivam.

08.25

Idući laganim koracima ka Džesinoj kući, morala sam da prođem kraj Marka zvanog Velika Usta koji je na uglu pušio sa svojim ortacima sirovinama. On baš bukvalno liči na usta sa nogama. Nažalost, izgleda je opet postao onaj stari Mark (seronja) posle nezatnog incidenta u vezi sa bubecanjem od strane Dejva Upiša.

On jednostavno ne može da se uzdrži, posebno kada, kao sada, ima pored sebe svoje ortake sirovine. Dok sam prolazila kraj njih, dostojanstveno, pokušavajući da ne dozvolim da mi se išta zadrmsa, VU i ona sirovinska stoka su jednostavno buljili u moje cange kao neke buljaste buljke (ako možete i da zamislite taj užas, a mislim da možete). Onda je on oblizao usne! Bljak, oblizivao je usne gledajući u mene!

Tako je *très*⁷ jadan.

Možda bih morala da zamolim Dejva da ponovi onaj incident sa bubecanjem.

⁷ Franc.: veoma. (Prim. prev.)

Pet minuta kasnije

Džes je bila na svom zidiću. Ne znam šta je jela za doručak, ali je nabacila osamdesetak kilograma. Ili to ili su joj gaćeroni dostigli slonovsku veličinu.

Kada je skočila, videla sam ih zato što je suknju toliko podvila da je ličila na lubenicu sa glavom i odvratnim šiškama, u školskoj uniformi.

Reče: „Moji keva i ćale hoće da dođu kod tvojih da popričaju u vezi s putovanjem.“

„Moram da palim kući i unormalim ih. Tvoji keva i ćale te nikada neće pustiti da ideš sa nama ako moj ćale slučajno stavi onu svoju masonsku kecelju... ili obuče one somotske pantalone za 'đuskanje'. Niko pri zdravoj pameti ne bi svoje dete pustio da bude u njegovoj blizini.“

Aušvic

Oštrokonđa je dežurala, tj. piljila, na školskoj kapiji, pa je Džes morala na brzinu da se šćućuri iza mene i spusti suknju. Baktala se njome dok smo prolazili, pa ja, ne bih li svojom mladošću i veselošću odvratila pažnju Oštrokonđi, počeh da pevam: „Oh, kakvo prelepo jutro, oh kakvo...“

„Zašto se vučete kao idioti? Ubrzajte korak!“

Ja počeh malo da ubrzavam, zabave radi, ali ona reče: „Džordžija, bacila sam pogled na tvoje ocene i deluje mi da ti malo dodatne nastave ne bi škodilo.“

Jebeno *sacré bleu!*⁸ Odjurih u WC što sam brže mogla.

Džes se sama sebi pučila u ogledalu dok sam ja gundala. „Bacila pogled na tvoje ocene? Kakav je to život? Mogli

⁸ Franc.: nebesa. (Prim. prev.)

biste takođe da živite tako što 'bacate pogled na farbu dok se suši' ili 'bacate pogled na kaktus koji ništa ne radi' ili... u svakom slučaju, tako ne živi jedno ljudsko biće. Zato Oštrokonđi to i veoma veoma dobro ide.“

Džes je sada izvrnula glavu ispod sušilice za ruke ne bi li joj šiške za taj dan dobile na maksimumu rastresitosti, ali je mudro klimnula glavom, onako naopačke.

Zbor učenika

Uobičajena rutina: Klingonski pozdrav Prvoj ekipi, brzo izvođenje himne „Gospod je moj pastir“, a onda malo nerazumljivog predavanja od strane Perceta, naše ogromne direktorke. O čemu ona sada brblja? Sebe je svakako jutros nadmašila kada je reč o modi. Odelo na tufnice, u divnoj i suptilnoj narandžasto-crnoj kombinaciji, i cipele sa otvorenom petom. Delovi njenih stopala su očajnički pokušavali da se oslobode kaiševa na cipelama. Nikada nisam poznavala nekoga ko ima debela stopala. Čudesno je posmatrati je. Kada se zajapuri (tj. svaki put kada nam se obrati) svaki njen deo zatreperi na vrhunski, želatinski način.

„Pa, devojke, htela sam da kažem sledeće: uspeh. Šta on znači u današnjem svetu? Želim da porazmislite šta uspeh zaista znači.“

Onda se ukipila i gledala u nas. Sto godina. Mi smo se ukipile i gledale u nju. Samo se ukipila; i mi smo se samo ukipile. Kao neko takmičenje u zurenju. Gospode bože. To je trajalo i trajalo – mogli ste gotovo da vidite kako gospođici Stemp raste brada. Posle dva veka, Perce reče: „Koliko nas može da stavi ruku na srce i kaže: 'Ja sam

ovog polugodišta zaista uspela u nečemu što je vredno utrošenog vremena i truda?“

Rouzi i ja stavismo ruke na srce.

Hodnik

09.30

Oh, jebeno čudečanstveno. Kretenuša Lindzi, koja je onako motkasta bila cinkaroš na dežurstvu, videla nas je sa rukama na srcu i održala nam svoje svetski poznato predavanje pod nazivom „Kako ste samo detinjaste“. U svinjsko lepo dupe. Još jedna sjajna prilika da blenemo u gospođu Bezčelović.

09.36

Hahahahaha! Dok nas je Kretenuša Lindzi ribala, Rouzi i ja smo fiksirale pogled u njeno čelo. Nije mogla da kaže da radi-mo nešto loše, ali je posle odjurila u WC da pregleda čelo.

Kampanja zurenja se nastavlja!

A i ne zna da ja odlazim u Ameriku na Gozbu Ljubljenja sa Bogom Ljuuubavi.

Rekoh Rouzi dok smo laganim korakom išle ka zgradi sa kabinetima za prirodne nauke: „Verovatno ju je vodio na *Kasno i uživo* samo zato što je iz Evropske unije, pa se brine za očuvanje retkih vrsta.“

Rouzi reče: „Šta? Radi u 'Fondaciji za očuvanje motkastih beščelnih insekata?“

„Apsolutissimo, *mon*⁹ ortakinjice.“

Mi smo zaista veoma veoma *amusant*.

⁹ Franc.: moja. (Prim. prev.)

Bios

Gospođica Boldvin ima džinovske sisoline. Čak veće od onih moje muti, a to nešto govori. Baš sam se uplašila da će ih upaliti *Bunzenovim* plamenikom. Nažalost, nije došlo do paljenja sisolina, pa nisam mogla da upotrebim aparat na penu za gašenje požara, što bi, po mom skromnom mišljenju, bio vrhunac predavanja.

Na tosteru za gaćerone

Odmor

Ispričala sam Prvoj ekipi za Operaciju Odlazak u Hamburgeričastu zemlju. Bile su, kao i obično, uzbuđene kao samo uzbuđenje. Ma i više od toga, u Eleninom slučaju. Hvala bogu, izgleda da je odustala od onog svog zaraznog smejanja. Ubila bih je da ju je spopalo.

Dok smo mljackale svoje hranljive užine koje su se sastojale od čipsa sa ukusom sira i žvački, rekoh: „Biće čudečanstveno, kao što sam i rekla Džes – iako ona nije ukapirala – bićemo kao engleske Telma i Luiz.“

Rouzi reče: „Ali nećete imati pištolj.“

„Ja možda hoću.“

„Ne, nećeš. Tvoj ćale te ne pušta ni da prespavaš kod nekoga, znači definitivno ti neće nabaviti pištolj.“

„Hoće. Rekao je da mogu da ga dobijem kada tamo odemo.“

Rouzi me samo pogleda.

„Samo mali, za pucanje u hitnim slučajevima.“

One me sve samo pogledaše.

Elen reče (smarajući): „Gde je... mm... gde je Masimo? Mislim, gde će on biti u Americi?“

Rekoh: „Pa, znate, blizu tamo gde ćemo mi biti.“

Ona nastavi na sebi svojstven maglovit, šutnuo-me-Dejv-Upiš način. „Da, ali mislim, pa... gde ćete vi biti?“

Rekoh: „Na paradi klovnovskih automobila u Americi.“

Rouzi nadu veliki balon koji joj začepi čitava usta, a onda ga uvuče. Zatim približi lice baš uz moje i reče lagano: „Da, ali Džordžija, gde se održava parada klovnovskih automobila?“

„U Memfisu.“

„A gde je to?“

Ja se nasmejah i rekoh: „Blagi bože, mislila sam da sam ja loša iz geosa. Zar ti ne znaš?“

„Ti ne znaš, je l' tako?“

„Naravno da znam. To je... dole... malo od Njujorka.“

„Dole malo od Njujorka?“

„Da.“

„Kao što si mislila da je Hamburg poznat po hamburgerima?“

U šta se to Rouzi pretvorila? Znalca Sveznalca? Keve mi, samo zato što sam u tajnosti ljuštila isperutanu kožu na nogama ispod stola za vreme geosa kada smo radili Rajnu, i gospođica Simpson me je iznenadila pitanjem...

Promenih temu. „Pa, šta mislite da bi trebalo da spakujem za put?“

Džuls reče: „Pa, gaćerone ne, zato što ih tamo ne nose.“

Rekoh: „Jao, bezobrazne namiguše! Mislite da oni tamo idu unaokolo gologuzi? To se nije pominjalo na geosu? Samo nešto smorno o pšeničnim pojasevima i Atlantskoj struji.“

Džuls reče: „Čakšire.“